

La *possibilitas* de la traducció:

Una mirada des del Parmènides de Heidegger

Jordi Bosch Duran

Tutor: Jordi Gómez Ubierno

"Su lenguaje se ha vuelto más sobrio, más objetivo, desconfía de "lo Bello", intenta ser veraz. Es, pues, si se me permite usar una palabra del campo de lo visual, no perdiendo de vista lo policromo de lo aparentemente actual, un lenguaje "más gris", un lenguaje que entre otras cosas también quiere saber su musicalidad asentada en un lugar donde nada tenga en común con aquella "armonía" que, más o menos indiferente, aún consonaba y asonaba con lo más espantoso.

Lo que le interesa a este lenguaje es la precisión, aparte de toda la indispensable variedad de la expresión. No transfigura, no "poetiza", nombra y denota, intenta medir el campo de lo dado y lo posible. Naturalmente nunca actúa aquí el lenguaje mismo, el lenguaje sin más, sinó sólo un yo que habla bajo la especial perspectiva de su existencia y que es quien se interesa por el perfil y la orientación. La realidad no está dada, la realidad exige que se la busque y logre."

Paul Celan

La pregunta conductora d'aquest treball: "És possible la traducció?". Per a respondre-la ens hem hagut d'aproximar a la idea de traducció mateixa: quan parlem de traduir parlem de traslladar un text d'una llengua a una altra, és a dir, expressar allò que en una llengua compareix en una altra llengua.

Així, hem vist com la traducció estava lligada a la llengua i a la compareixença (o ser) i, en concret, a la compareixença del mateix realitzada en dues llengües diferents. Això, però, només tenia sentit si s'admetia la possibilitat d'una compareixença comuna i, per tant, independent de la llengua en què s'expressés. Arribats a aquest punt, ens hem preguntat pel ser d'aquestes dues – llengua i compareixença- però hem vist que cada època concebia el ser i la llengua de forma diferent. Ara ja no ens havíem de preguntar per la possibilitat de la traducció en general, sinó per la possibilitat de la traducció entre llengües de diferent època i de mateixa època. Grècia, pel fet de ser la primera època en parar atenció sobre això de ser i llengua, s'ha convertit en l'exemple d'època diferent a la nostra.

Durant el treball hem anat veient com, a Grècia, el ser implicava ser bell i irreductible a un concepte i la llengua implicava fer comparèixer el ser en la seva bellesa, poetitzant-lo, i essent alhora bell. En la modernitat, en canvi, el ser és el tenir propietats i la llengua és l'expressar-les en un enunciat. Així, hem vist com la llengua d'una època condiona la concepció del ser que en aquesta època es té, cosa que ens ha portat a pensar la traducció entre èpoques d'una altra manera.

en acabar el treball, hem pogut veure que, en l'actualitat, es poden traduir les diferents llengües modernes, ja que totes busquen la veritat sòbria i objectiva d'igual manera: condionen d'igual manera el que s'entén per ser, són pràcticament la mateixa llengua. Durant el treball, també hem vist com, traduint les diferents èpoques, en perdíem la seva essència, sent nosaltres els que havíem de traduir-nos a elles. Finalment, se'ns ha fet present com nosaltres som el trasllat del ser grec al nostre i de la llengua grega a la nostra, és a dir, se'ns ha fet present com nosaltres som la traducció de Grècia.